

10. WYROK

4.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2023 r.

11. Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Borowczak (spr.)

Sędzia Izabela Dehmel

Ławnicy: Hanna Jakubowska, Hanna Jurkowska, Przemysław Nitschke

Protokolant: prot. sąd Magdalena Górecka

12. przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gnieźnie P. K.

13. po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 8 listopada 2022r. oraz 4 stycznia 2023r.

14. sprawy:

a) **S. G. (1) z d. P., córki A. i J. z domu F., urodzonej w dniu (...) w W.**

15. oskarżonej o to, że:

16. I. w dniu 30 października 2021r. w miejscowości O., gm. T., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia M. G. (1) dokonała jego zabójstwa w ten sposób, że zadała mu uderzenie nożem w okolice lewej strony klatki piersiowej powodując ranę kłutą o kanale przebiegającym od lewej do prawej i od góry ku dołowi uszkadzając worek osierdziowy oraz przenikającej przez przednią ścianę prawej komory serca, co spowodowało tamponadę worka osierdziowego oraz masywne krwawienie do obu jam opłucnowych, co skutkowało zgonem M. G. (1)

17. tj. o czyn z art.148§1 k.k.

18. II. w dniu 3 lipca 2021r. w miejscowości O., gm. T., groziła P. S. zniszczeniem jego domu poprzez jego podpalenie, a groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona

19. tj. o czyn z art.190§1 k.k.

b) **Ł. C., syna Z. i G. z domu Z., urodzonego w dniu (...) w M.**

21. oskarżonego o to, że:

22. III. w dniu 30 października 2021r. miejscowości O. gm. T. nie udzielił pomocy poprzez zaniechanie wezwania służb ratunkowych lub powiadomienia osoby posiadającej taką możliwość w stosunku do M. G. (1) znajdującego się w położeniu groźącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu wynikającego z urazu spowodowanego ciosem zadany mu nożem w lewą stronę klatki piersiowej w okolicy serca, bez narażenia siebie lub innej osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu

23. tj. o czyn z art. 162§1 k.k.

- 1) Oskarżoną S. G. uznaje za winną przestępstwa z art.148§1 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany w punkcie I. i za to na podstawie art.148§1 k.k. wymierza jej karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.
- 2) Oskarżoną S. G. uznaje za winną tego, że w dniu 3 lipca 2021r. w miejscowości O., gm. T., groziła P. S. zniszczeniem jego domu poprzez jego podpalenie chcąc wzbudzić w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę spełnienia groźby, lecz celu swego nie osiągnęła z uwagi na reakcję pokrzywdzonego tj. winną przestępstwa z art.13§1 k.k. w zw. z art.190§1 k.k. i za to na podstawie art.14§1 k.k. w zw. z art.190§1 k.k. wymierza jej karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności.
- 3) Na podstawie art.85§1 k.k. oraz art.86§1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone S. G. (2) wymierzając jej karę łączną karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.
- 4) Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przypadek zabezpieczonego w sprawie noża z białą rękojeścią, jako służącego do popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonej w pkt 1. części rozstrzygającej, zarządzając jednocześnie jego zniszczenie.
- 5) Oskarżonego Ł. C. uznaje za winnego przestępstwa z art.162§1 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany w punkcie III. i za to na podstawie art.162§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności.
- 6) Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności zalicza okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie i tak:
 - a) S. G. (2) od godz. 22.30 dnia 30 października 2021r. i nadal,
 - b) Ł. C. od godz. 20.30 dnia 30 października 2021r. do godz.16.40 dnia 8 listopada 2022r..
- 7) Na podstawie §4 ust.2, §17 ust. 5 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz A. Ł. kwotę 1 080 zł + VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonej S. G. (3) z urzędu.
- 8) Na podstawie art.624§ k.p.k. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Tomasz Borowczak Izabela Dehmel

H.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE						
wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 stycznia 2023r.	Sygnatura akt	III K 295/22				

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem.</p> <p>Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>				
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>				

1.1. Fakty uznane za udowodnione						
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu				
1.1.1	S. G. (2)	<p>7.Przestępstwo z art.13§1 k.k. w zw. z art.190§1 k.k. przypisane w pkt.2. części rozstrzygającej wyroku – oskarżona S. G. (2) w dniu 3 lipca 2021r. w miejscowości O., gm. T., groziła P. S. zniszczeniem jego domu poprzez jego podpalenie chcąc wzbudzić w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę spełnienia groźby, lecz celu swego nie osiągnęła z uwagi na reakcję pokrzywdzonego</p>				
Przy każdym czynie	Dowód	Numer karty				

wskazać fakty uznane za udowodnione						
<p>Oskarżona S. G. (2) przez kilkanaście lat pozostawała w nieformalnym związku z J. Ż.. Ze związku tego pochodzi dwoje dzieci – P. P. (1) (obecnie lat 19) oraz F. P. (obecnie lat 5).</p> <p>Po rozstaniu z J. Ż. S. G. (2) związała się z M. G. (1), z którym w 2019r. zawarła związek małżeński. Małżonkowie G. zamieszkiwali w tym czasie w miejscowości W. przy ul. (...). W mieszkaniu położonym na tym samym piętrze zamieszkiwał były konkubent S. J. Ż..</p> <p>Związek (...) od samego początku był</p>	<p>7.Częściowo wyjaśnienia oskarżonej S. G. (3)</p>	<p>k.986-988 w zw. z k.133-135, 149-150, 584-585</p>				

związkiem
bardzo
burzliwym.
Oboje nie
stronili od
alkoholu,
często
urządzając
libacje
alkoholowe,
podczas
których
dochodziło
pomiędzy
nimi do
licznych
kłótni,
awantur, a
także
rękoczynów,
w wyniku
których
obrażenia
ciała
powstawały
na ciele
każdego z
nich. Takie
zachowania
małżonków
G. skutkowało
również
licznymi
interwencjami
policji (vide:
k.351-352),
która była
wzywana
przez S. G.
(wówczas
jeszcze
noszącą
nazwisko P.),
córkę
oskarżonej P.
P.,
sąsiadującego
z małżonkami
G. J. Ż., a
także

sąsiadów.
Małżonkowie
G. wykazywali
też
chorobliwą
wręcz
zazdrość,
posądzając się
wzajemnie o
zachowania,
które miałyby
być powodem
tegoż. M. G.
(1) skarżył
się członkom
swojej
rodziny
(bratu,
bratowej), iż
S. G. (2)
kontroluje
zawartość
jego telefonu,
ogranicza
możliwość
wychodzenia
z domu,
zabiera jego
dokumenty
czy grozi mu
(vide: zrzuty z
korespondencji
oraz nagrania
k.371,
38-384). W
lipcu 2019r.
M. G. (1)
zdecydował
się nawet
złożyć
zawiadomienie
o
przestępstwie
znęcania nad
jego osobą
przez S. P.
(obecnie G.),
ale zaledwie
po kilku
dniach

zmienił
zdanie i
odmówił
złożenia
zeznań w tej
sprawie, w
konsekwencji
czego podjęta
została
decyzja o
odmowie
wszczęcia
śledztwa
(vide: kopia
akt PR Ds.
558.2019
Prokuratury
Rejonowej w
Wąbrzeźnie
k.433,
520-526).
Mimo upływu
kolejnych
miesięcy,
nieustannych
awantur,
rękoczynów,
gróźb i libacji
alkoholowych
S. i M.
małżonkowie
G. cały czas
trwali w
związku,
nieustannie
kłócąc się i
godząc.

Latem 2021r.
małżonkowie
G.
przeprowadzili
się do
miejscowości
O. gmina T..
Pod adresem
tym nie
zmienili
sposobu
swojego życia,

przy czym
M. G. (1)
od sierpnia
2021r. zaczął
świadczyć
pracę w
przedsiębiorstwie
(...) – w
ramach tej
pracy
pracownicy
firmy
wyjeżdżali do
Niemiec na
okres 3-4
tygodni.
Podczas
takich
wyjazdów M.
G. (1) nie
spożywał
alkoholu,
jednak po
powrocie do
swego
miejsca
zamieszkania
kontynuował
urządzenie
libacji
alkoholowych
ze swą
małżonką S.
G..

W dniu 3
lipca 2021r.
w godzinach
wieczornych
S. G. (2)
i M. G.
(1) przebywali
nad jeziorem
w
miejscowości
O., gdzie
odbywała się
impreza
plenerowa.
Wraz z nim

był wówczas
małoletni syn
S. F., co nie
przeszkodziło
każdemu z
małżonków
G. w
spożywaniu
alkoholu. Na
takie
niewłaściwe
zachowanie
zwrócił im
uwagę P. S.
zauważając,
że kilkuletnie
dziecko samo
podchodzi do
wody, a jego
opiekunowie
nie reagują.
Doszło
wówczas do
wymiany
zdań
pomiędzy S.
G. a P. S., w
trakcie której
S. G. (2)
zaczęła grozić
P. S., że spali
jego dom.
O ile same
groźby P. S.
potraktował
wówczas jako
niepoważne
wypowiedzi
pijanej osoby,
to
zbulwersowany
zachowaniem
S. G. (3)
zawiadomił
telefonicznie
policję o tym,
że kilkuletnie
dziecko nie
ma
zapewnionej

<p>opieki, gdyż jego matka i ojczym znajdują się w stanie nietrzeźwości. Z uwagi na podanie błędnego adresu zamieszkania małżonków G. policja nie dotarła do ich miejsca zamieszkania.</p> <p>W dniu 14 lutego 2022r. P. S. złożył wniosek o ściganie S. G. (3) za kierowanie gróźb pod jego adresem (k.465).</p>						
zeznania świadka A. G.	989-991 w zw. z k.75-77, 367-368					
zeznania świadka M. G. (2)	k.991-993 w zw. z k.80-81, 603					
Zeznania P. S.	993-994 w zw. z k.377, 465					
Zeznania świadka P. P.	998-999 w zw. z 422-423					
Zeznania J. Ż.	k.1024-1026 w zw. z k..97-98, 426-429					

Zeznania K. G.	k.996-997 w zw. z k.353-354				
Zeznania W. G.	k.997-998 w zw. z k.369-370				
Zeznania D. Ś.	k.395-396				
Zeznania W. S. (1)	k.1022-1023 w zw. z k.419				
Zeznania N. S. (dawniej F.)	k.1021-1022 w zw. z k.416				
protokół ogłędzin ciała oskarżonej S. G. (3) z materiałem poglądowym	31-38, 52-65				
Wywiad środowiskowy	311-312				
informacje dot. interwencji policyjnych	351-352				
zrzuty korespondencji M. G. (1) z członkami jego rodziny oraz nagranie	371, 381-384, 489-497				
kopia akt PR Ds. 558.2019 Prokuratury Rejonowej w Wąbrzeźnie	433, 520-526				

Lp	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu				
1.1.2	S. G. (2), Ł. C.	7.- zbrodnia z art.148§1 k.k. przypisana S. G. (2) w pkt.1 części rozstrzygającej wyroku popełniona w ten sposób, że w dniu 30 października 2021r. w miejscowości O., gm. T. oskarżona działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia M. G. (1) dokonała jego zabójstwa w ten sposób, że zadała mu uderzenie nożem w okolice lewej strony klatki piersiowej powodując ranę kłutą o kanale przebiegającym od lewej do prawej i od góry ku dołowi				

uszkadzając
worek
osierdziowy
oraz
przenikającej
przez
przednią
ścianę
prawej
komory
serca, co
spowodowało
tamponadę
worka
osierdziowego
oraz
masywne
krwawienie
do obu jam
opłucnowych,
co
skutkowało
zgonem M.
G. (1)

8.-
występek z
art.162§1
k.k.
przypisany
Ł. C. w
pkt.5 części
rozstrzygającej
wyroku
popętniony
w ten
sposób, że
w dniu 30
października
2021r.
miejscowości
O. gm. T.
Ł. C. nie
udzielił
pomocy
poprzez
zaniechanie
wezwania
służb
ratunkowych

		<p>lub powiadomienia osoby posiadającej taka możliwość w stosunku do M. G. (1) znajdującego się w położeniu groźnym bezpośrednim niebezpieczeństwie utruty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu wynikającego z urazu spowodowanego ciosem zadany mu nożem w lewą stronę klatki piersiowej w okolicy serca, bez narażenia siebie lub innej osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo utruty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu</p>				
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty				

<p>W dniu 30 października 2021r. w godzinach wczesnopopołudniowych M. i S. małżonkowie G. udali się do pizzerii (...) zlokalizowanej w miejscowości T.. W lokalu tym znajdował się Ł. C., który po chwili dosiadł się do ich stolika, a następnie wszyscy zaczęli spożywać posiłek oraz alkohol (piwo) rozmawiając i zamawiając co jakiś czas kolejne kufle piwa. Po dłużej chwili lokal wpierw opuścił M. G. (1), a następnie około 16:00-16:30 lokal opuścili wspólnie oskarżeni S. G. (2) i Ł. C., którzy taksówką kierowaną przez D. K. (1) udali się do miejsca zamieszkania</p>	<p>7.wyjaśnienia oskarżonego Ł. C.</p>	<p>984-986 w zw. z 125-126, 127-128, 573-575</p>				
---	---	--	--	--	--	--

małżonków
G. tj. (...)/ 15.
Tymczasem
pokrzywdzony
M. G. (1)
pieszo wrócił
z T. do
mieszkania w
O., gdzie
dotarł po
godzinie
19.00.

Po powrocie
M. G. (1)
do miejsca
zamieszkania,
gdzie zastał
on swoją
małżonkę w
towarzystwie
(...), doszło do
gwałtownej
wymiany
zdań
pomiędzy M.
G. (1) a S.
G.. M. G.
(1) uderzył
swoją żonę
ręką w głowę,
małżonkowie
G. szarpali
się wzajemnie
i wyzywali.
W pewnym
momencie
owej kłótni
oskarżona S.
G. (2) poszła
do kuchni,
wyciągnęła z
szuflady nóż z
białą
rękojeścią
(długości
całkowitej
22,5 cm,
długości
ostrza 12,5

cm,
szerokości
ostrza w
najszerszym
miejscu 2
cm – vide:
k.598-602),
po czym
wróciła do
pokoju, w
którym
znajdował się
jej mążnek
M. G. (1) oraz
oskarżony Ł.
C. i stając
przed swym
mążonkiem,
trzymając nóż
w prawej ręce
zadała mu
nim jeden
silny cios w
klatkę
piersiową.

Hałasy
dochodzące z
mieszkania
zajmowanego
przez S. G.
i M. G. (1)
po godz.19
usłyszeli
sąsiedzi, w
tym M. K. (1)
i M. K. (2).
Nie była to dla
nich sytuacja
zaskakująca,
niemniej o
godzinie 19:16
M. K. (2)
zdecydował
się
poinformować
telefonicznie
brata M. M.
(2) G. prosząc
o interwencję.

M. G. (2) udał się wówczas ze swą siostrą A. G. do mieszkania S. i M. G. (1). M. G. (2) próbował się dostać do mieszkania, ale drzwi były zamknięte i pomimo dzwonienia/ pukania nikt nie otwierał. M. G. (2) wówczas odszedł, a A. G. nadal dzwoniła dzwonkiem do drzwi. W pewnym momencie udało jej się dostać do mieszkania i zastała tam S. G. (zapewniającą, że wszystko jest w porządku), M. G. (1) leżącego na łóżku w pokoju (ubranego był w zapiętą po szyję bluzę, po rozpięciu zamka której A. G. ujawniła, że lewa strona jego klatki piersiowej obłożona jest ręcznikami

papierowymi,
przez które
przesączała
się krew
pochodząca z
rany na klatce
piersiowej)
oraz
oskarżonego
Ł. C., który
w tym czasie
pospiesznie
opuścił
mieszkanie.
Do tego czasu
nikt – w
szczególności
żaden z
oskarżonych
nie wezwał
pogotowia
ratunkowego
ani nie
zaalarmował
innych osób,
że M. G.
(1) został
ugodzony
nożem w
klatkę
piersiową.

Po chwili do
mieszkania
wszedł
również M. G.
(2), a M. K.
(2) o godzinie
19:27
telefonicznie
wezwał
pogotowie
ratunkowe.
Jeszcze przed
przyjazdem
pogotowia
(...)
próbowała
rozmawiać ze
swym bratem

M. G. (1),
który
odpowiadając
na zadawane
mu pytania
wskazał, że
to S. G.
(2) zadała mu
cios nożem.

Po
opuszczeniu
mieszkania
małżonków
G. oskarżony
Ł. C.
początkowo
chodził po
klatce
schodowej w
budynku, w
którym
znajdowało
się
mieszkanie
zajmowane
przez S. G. i
M. G. (1), a
o godz. 20:09
zadzwoił po
taksówkę,
albowiem
chciał
wyjechać z
miejscowości
O.. Nie udało
mu się to
jednak, gdyż
o godzinie
20:30 został
zatrzymany
przez
funkcjonariuszy
policji.

Ranny M.
G. (1) został
przewieziony
karetką
pogotowia

ratunkowego do Szpitala w G., gdzie zmarł (już w trakcie przejazdu karetką pogotowia (...)) był dwukrotnie poddawany reanimacji).

W czasie zdarzenia oskarżona S. G. (2) znajdowała się w stanie nietrzeźwości (badanie wykazało 0,24mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu). Podobnie w stanie nietrzeźwości znajdował się oskarżony Ł. C. (1,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu). .

Ogłędziny zewnętrzne zwłok M. G. (1) wykazały jedną ranę kłutą na klatce piersiowej, powierzchowną ranę klatki piersiowej i na twarzy, a nadto sińce i otarcia

naskórka (szczegółowe opisane w protokole sekcyjnym k.109b-109f). Sekcja zwłok wykazała ranę kłutą serca z następującą tamponadą worka osierdziowego oraz z masywnym krwawieniem do obu jam opłucnowych. M. G. (1) zmarł śmiercią gwałtowną, nagłą z powodu wstrząsu krwotocznego, do którego doszło w wyniku rany kłutej serca spowodowanej nożem.

Po zatrzymaniu u S. G. (3) ujawniono obrażenia ciała postaci sińca okolicy czołowej po stronie lewej (obrażenie powstałe w wyniku uderzenia zadanego przez M. G. (1) w dniu zdarzenia),

sińców na
powierzchni
przedniej
ramienia
lewego, na
powierzchni
tylnej stawku
barkowego,
na
powierzchni
tylnej
ramienia
prawego oraz
otarć
naskórka na
powierzchni
przedniej
ramienia
lewego, w
obrębie pachy
lewej i prawej,
na
powierzchni
grzbietowej
stopy prawej
w rzucie
pierwszej
kości
śródstopia
oraz na
powierzchni
grzbietowej
palca
drugiego
stopy lewej,
przy czym
obrażenia te
miały
charakter
różnoczasowy,
a część
znajdująca się
w fazie
gojenia -
powstała co
najmniej
dobę przed
wykonaniem
ogłędzin ciała
oskarżonej. U

Ł. C. podczas oględzin ciała nie stwierdzono żadnych obrażeń zewnętrznych.					
7.Częściowo wyjaśnienia oskarżonej S. G. (3)	7.986-988 w zw. z k.133-135, 149-150, 584-585				
zeznania świadka A. G.	989-991 w zw. z k.75-77, 367-368,				
zeznania świadka M. G. (2)	991-993 w zw. z k.80-81, 603				
Zeznania świadka M. K. (1)	994-995 w zw. z 356-357				
Zeznania świadka M. K. (2)	995 w zw. z 219-220				
Zeznania W. G.	997-998 w zw. z k.369-370				
Zeznania świadka D. R.	k.117-118				
Zeznania świadka D. K. (2)	k.191-193, 196-197				
Zeznania świadka B. P.	k.223-225				

Zeznania świadka A. H.	k.206-207				
opinia biegłego lekarza specjalisty medycyny sądowej dot. obrażeń ciała ujawnionych u S. G. (3) oraz M. G. (1)	109b-109f, 163, 252-254, 316-319, 641				
protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z materiałem poglądowym	6-9, 10-27				
protokół oględzin ciała oskarżonych wraz z materiałem poglądowym	31-38, 52-65				
protokoły zatrzymania	136-137, 139-140				
protokoły badania stanu trzeźwości	50, 51, 121, 129				
nagranie z monitoringu pizzerii	245, 391-392				
zrzuty korespondencji M. G. (1) z członkami jego rodziny	371, 381-384, 489-497				

<p>Protokół oględzin noży wraz z dokumentacją fotograficzną</p>	<p>598-602, 713</p>				
<p>Oskarżeni w toku śledztwa zostali poddani jednorazowemu badaniu przez biegłych psychiatrów oraz psychologa. W odniesieniu do S. G. (3) biegli nie stwierdzili choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, rozpoznali natomiast przebytą reakcję sytuacyjną oraz nadużywanie alkoholu; biegli nie znaleźli wyznaczników psychopatologicznej motywacji czynu - S. G. (2) była w stanie prawidłowo postrzegać, rejestrować, rozumieć i oceniać otaczającą ją</p>	<p>Opinie biegłych psychiatrów i psychologa dot. stanu zdrowia psychicznego oskarżonej S. G. (3) i oskarżonego Ł. C.</p>	<p>k.690 oraz ustna opinia biegłych złożona na rozprawie w dniu 4 stycznia 2023r. k.1018-1020; k.660</p>			

<p>rzeczywistość, w czasie czynu znajdowała się w stanie upojenia alkoholowego prostego.</p> <p>W odniesieniu do Ł. C. biegli nie stwierdzili choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, rozpoznali natomiast uzależnienie od alkoholu.</p>						
<p>Oskarżona S. G. (2) jest córką A. i J. z domu F., urodziła się w dniu (...) w W.. Oskarżona ma wykształceniu podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu. Bezpośrednio przed zatrzymaniem w niniejszej sprawie oskarżona nie pracowała zawodowo pozostając na utrzymaniu małżonka M. G. (1) oraz</p>	<p>wywiady środowiskowe</p>	<p>311-312, 561-562</p>				

pobierając
zasilki. S.
G. (2) nie
ma żadnego
majątku. W
czasie
orzekania
była wdową,
matką dwojga
dzieci (z
poprzedniego
związku z
partnerskiego)
w wieku 19 i
5 lat. S. G.
(2) nie była
uprzednio
karana za
przestępstwa.
W miejscu
swego
zamieszkania
w
miejscowości
O. (gdzie
zamieszkała
latem 2021r.
razem z
mężem M. G.
(1) oraz swym
5-letnim
synem F. (z
poprzedniego
związku
partnerskiego
z J. Ż.)
oskarżona
posiadała
opinię
negatywną
(vide: wywiad
kuratora
k.311-312) z
uwagi na
liczne
awantury
oraz libacje
alkoholowe
urządzane
wraz z mężem

M. G. (1).
Oskarżona
nie pracowała
zawodowo
pozostając na
utrzymaniu
swego
małżonka M.
G. (1), który
od trzech
miesięcy
przed
zdarzeniem
wykonywał
pracę
zarobkową na
terenie
Niemiec,
dokąd
wyjeżdżał na
okresy kilku
tygodniowe.

Na mocy
postanowienia
Sądu
Rejonowego
w Wąbrzeźnie
z dnia 24
czerwca
2020r., sygn.
akt Nsm
80/20 S.
G. (2) ma
ograniczoną
władzę
rodzicielską
nad swym
małoletnim
synem F..

Oskarżony Ł.
C. jest synem
Z. i G. z domu
Z., urodził się
w dniu (...) w M.. Ma
wykształcenie
podstawowe -
z zawodu jest

monterem.
Latem 2021r.
pracował jako
pracownik
budowlany na
terenie
Szwecji
osiągając
dochód w
wysokości
około 2.000
euro
miesięcznie,
po powrocie
do Polski
nie podjął
żadnego
zatrudnienia.
Ł. C. nie
ma żadnego
majątku, jest
kawalerem,
ma jedno
dziecko,
wobec
którego
zobowiązany
jest do łożenia
alimentów w
kwocie 500
zł miesięcznie
(córka
zamieszkuje
ze swoją
matką).
Oskarżony był
uprzednio
kilkukrotnie
karany za
przestępstwa.
W miejscu
swego
zamieszkania
(wywiad
kuratora
k.561-562)
posiada
pozytywną
opinię – jest
uzależniony

od alkoholu, niemniej pod jego wpływem zachowuje się spokojnie - nie wszczyna żadnych awantur.						
karty karne	k.141-142, 727					
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione						
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)				
1.2.1	S. G. (2)	Zarzut II. aktu oskarżenia – przestępstwo przypisane S. G. (2) w pkt.2. części rozstrzygającej				
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty				
Materiał dowodowy nie pozwalał na ustalenie, by zaistniał skutek	Zeznania P. S.	993-994 w zw. z k.377, 465				

<p>działania oskarżonej w postaci wzbudzenia w pokrzywdzonym P. S. uzasadnionej obawy spełnienia gróźb S. G. (3) spalania jego domu – z zeznań pokrzywdzonego złożonych na rozprawie wynika w ocenie Sądu jednoznacznie, iż celu tego oskarżona nie osiągnęła (szerzej przy ocenie zeznań P. S.), co skutkowało koniecznością zmiany kwalifikacji i opisu czynu.</p>						
<p>2. Ocena DOWOdów</p>						
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>						
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięzłe o powodach uznania dowodu</p>				

	Wyjaśnienia Ł. C.	Oskarżony Ł. C. zarówno na etapie śledztwa, jak i na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art.162§1 k.k.. Oskarżony nie kwestionując faktu, iż po zaobserwowaniu, jak S. G. (2) zadała M. G. (1) cios nożem w klatkę piersiową nie udzielił pokrzywdzonemu jakiegokolwiek pomocy wskazywał, iż „spanikował”, albowiem znajdował się w takiej sytuacji po raz pierwszy w życiu, a dodatkowo był w stanie nietrzeźwości. Podkreślał też swój żal wynikający z zaistniałej sytuacji, a na rozprawie złożył nawet wniosek o dobrowolne poddanie				
--	----------------------	--	--	--	--	--

karze w trybie art.387 k.p.k. (który nie został uwzględniony przez Sąd - vide: k.986). Ł. C. opisał również okoliczności dotarcia do miejsca zamieszkania małżeństwa G. (taksówką wraz ze S. G.), reakcji M. G. (1) na jego osobę jako niespodziewanego gościa oraz szarpaninę i awanturę pomiędzy M. G. (1) a S. G., w której Ł. C. nie brał czynnego udziału, a podczas której M. G. (1) uderzył S. G. ręką w głowę, a w dalszej kolejności doszło do zadania ciosu nożem M. G. (1) przez S. G.. Oskarżony C. kategorycznie zaprzeczał, by brał on jakikolwiek udział w awanturze pomiędzy małżonkami G., w

szczegółności
zaś zaprzeczył
tym
twierdzeniom
S. G. (3),
w których
obciążała go
ona
wskazując,
jakoby
zadawał on
M. G. (1)
ciosy nożem.
Podkreślając
swoją stan
nietrzeźwości
Ł. C. podawał
też, że kojarzy
przybycie
jakiejś osoby/
osób do
mieszkania
małżonków
G. tuż przed
tym, jak on
sam oddalił
się stamtąd.

W ocenie
Sądu brak
było podstaw
do odmowy
wiary
wyjaśnieniom
Ł. C.. Jego
relacja
procesowa
pozostawała
wprawdzie
sprzeczna z
częścią
wyjaśnień S.
G. (3),
niemniej to
właśnie
wyjaśnienia
Ł. C.
korelowały z
zeznaniem
świadków A.

G. i M. G. (2)
(rodzeństwa
M. G. (1),
którzy
przybyli do
miejsca
zamieszkania
wkrótce po
zadaniu ciosu
nożem ich
bratu), a
przede
wszystkim z
wynikami
sekcji zwłok
M. G. (1) i
opinią
biegłego
lekarza
medycyny
sądowej dr. B.
B. (1), które
to dowody
kategorycznie
wykluczały
wersję
zdarzeń
przedstawioną
przez S. G..

**7. Podkreślić
też w tym
miejscu
należy, iż
przesłuchanie
Ł. C. na
rozprawie
pozwoliło
na
kategoryczne
stwierdzenie,
iż
podpisane
przez niego
pismo
wysłane z
jednostki
penitencjarnej
(k.566) nie
było jego**

**autorstwa
(sporządził
je bowiem
inny
współosadzony),
zaś treści w
nim
zawarte nie
mogą być
potraktowane
jako
wiarygodny
dowód
pozwalający
na
odtworzenie
przebiegu
zdarzenia z
dnia 30
października
2021r.,
skoro
oskarżony
C.
„opowiedział
w skrócie”
koledze
przebieg
zdarzenia,
a ten „to
wykorzystał
i napisał”
przy czym
„chciał
pomóc (...)
pani G. i tak
to ubrał w
słowa”. Nie
kwestionując
doświadczenia
w
powieściopisarstwie
owego
autora
pisma
(który
według
twierdzeń
Ł. C. miałby
się wręcz**

**trudnić
swoistym
udzielaniem
porad
prawnych
współosadzonym
- „chłopaki
mówili, że
on pomagał
też innym
wcześniej
pisać”)
stwierdzić
należy
stanowczo,
iż skoro
nie była
to relacja
uczestniczącego
w
zdarzeniu
oskarżonego
Ł. C., lecz
ubarwiona
twórczość
osoby z nim
współosadzonej
podyktowana
chęcią
pomocy S.
G. (2) („on
mówił,
żebyśmy to
napisali,
żeby pani
S. dostała
mniejszy
wyrok”),
nie sposób
wnioskować
na
podstawie
pisma z
k.566 akt
sprawy o
przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia.**

Podkreślić też należy, że podejmowane przez Ł. C. próby usprawiedliwienia jego zaniechania w udzieleniu pomocy M. G. (1) (podkreślanie swego zaskoczenia, spanikowania oraz stanu upojenia alkoholowego) jak się wydaje nawet w przekonaniu samego oskarżonego i jego obrońcy były niewiarygodne, skoro złożyli oni wniosek u dobrowolne poddanie karze, niemniej warto w tym miejscu podkreślić, że w ocenie Sądu okoliczności te nie mogły w żaden sposób ekskulpować oskarżonego Ł. C., a fakt, iż był on na tyle „trzeźwy”, że potrafił zadzwonić do taksówkarza po wyjściu z mieszkania

		małżeństwa G., dobitnie tego dowodzi.			
Częściowo wyjaśnienia S. G. (3)	<p>7. Oskarżona S. G. (2) na rozprawie nie przyznała się do popętnienia zarzucanych jej przestępstw. Jedynie częściowo podtrzymała swoje wyjaśnienia złożone na etapie śledztwa, przedstawiając właściwie kolejną już wersję zdarzenia z dnia 30 października 2021r.</p> <p>8. Wyjaśniając po raz pierwszy na etapie śledztwa, czyli w dniu 1 listopada 2021r. w godzinach popołudniowych (k.133-135) S. G. (2) przyznała się do zadania M. G. (1)</p>				

**jednego
ciosu
nożem.
Oskarżona
opisała
swoj
burzliwy
związek z
M. G. (1),
podkreślając
alkoholizm
swego
męża, jego
przejawy
zazdrości
oraz
awanturniczy
charakter,
a także
używanie
przez niego
wobec niej
przemocy
fizycznej.
Odnosnie
dnia
zdarzenia
S. G. (2)
opisała
okoliczności
poprzedzające
jej
przybycie
do miejsca
zamieszkania
wraz z Ł.
C. (co do
przyczyn
tej wizyty
oskarżona
nigdy nie
potrafiła
ich
sprecyzować),
a także
samo
przybycie
M. G. (1) do
mieszkania,
po którym**

na widok Ł.
C. miałby
on zwrócić
się do S. G.
(3)
wulgarnymi
słowami
oraz
uderzyć ją
pięścią w
lewą stronę
głowy, po
którym to
ciosie
miałaby
ona upaść,
zaś M. G.
(1) miałby
się jakoby
szarpać z
Ł. C., co
według tej
wersji
oskarżonej
miałoby
trwać „z
20 minut”,
a podczas
której to
szarpaniny
M. G. (1)
miałby
uderzyć
oskarżoną
drugi raz
(„mąż
doleciał do
mnie i
dostałam z
otwartej
ręki w
twarz”).
Opisując
moment
zadania
przez siebie
ciosu
nożem M.
G. (1)
oskarżona

wskazała,
iż była
„znerwicowana”
i w czasie
szarpaniny
pomiędzy
Ł. C. a M. G.
(1) poszła/
pobiegła po
nóż do
kuchni,
wyciągnęła
nóż z białą
rękojeścią z
szuflady,
wróciła do
pokoju, zaś
Ł. C. na
jej widok
miałby
„odskoczyć”
od M. G.
(1), a ona
wówczas
podbiegła
do męża
i uderzyła
go „lekko”
nożem „w
przód w
okolice
klatki
piersiowej”,
przy czym
nóż
trzymała w
prawej
ręce,
uderzenie
było
pchnięciem,
a „mąż w
tym czasie
stał i
nikogo nie
atakował”.
Według
tych
wyjaśnień
S. G. (3) po

tym
zadaniu
ciosu, Ł.
C. miałyby
„założyć
gumowe
rękawiczki”,
pobiec do
kuchni po
inny nóż
(leżący w
kuchni na
blacie) oraz
uderzyć M.
G. (1) tym
nożem w
klatkę
piersiową,
po czym
wybiec z
mieszkania,
a ona sama
miałaby
podjąć
próby
ratowania
swego
małżonka.

9. Na
posiedzeniu
w
przedmiocie
wniosku
prokuratora
o
zastosowanie
tymczasowego
aresztowania
S. G. (2)
zmieniła
częściowo
swą wersję
zdarzeń
wskazując,
jakoby w
chwili gdy
ona
uderzyła
męża

nożem
miałby on
do niej
podbiegać
(„on leciał
do mnie”),
cały czas
podkreślając,
jakoby
również Ł.
C. miałby
zadać
pokrzywdzonemu
cios nożem.

10.
Przesłuchiwana
po raz
ostatni na
etapie
śledztwa S.
G. (2)
odmówiła
ustosunkowania
się do
przedstawionych
jej
zarzutów.

11. Wyjaśniając
na etapie
postępowania
jurysdykcyjnego
S. G. (2)
przedstawiła
kolejną już,
zupełnie
inną wersję
zdarzeń
wskazując,
że M. G. (1)
po tym, jak
„wpadł” do
mieszkania,
od razu
zaczął ją
bić, szarpać
i wyzywać
„od
najgorszych”.

Po
otrzymaniu
ciosu z
pięści w
nos
przewróciła
się ona,
a M. G.
(1) miałby
wówczas
ciągnąc ją
za włosy,
a następnie
pobiec do
kuchni,
skąd wziął
nóż.
Według
wyjaśnień
oskarżonej
próbowała
ona
wyrwać
nóż M. G.
(1), a
wówczas
„on się
pochylił i
sobie wbił
ten nóż”, po
czym upadł
na łóżko.
S. G. (2)
podkreślała,
że M. G. (1)
wbił sobie
nóż w serce
„pochylając
się” i „było
to przez
przypadek”,
„on sam się
nadział na
ten nóż”. W
tym czasie
Ł. C. -
według
tych
wyjaśnień
S. G. (3)

- stał z boku i nie reagował, a po przybyciu rodzeństwa M. G. (1) uciekł z mieszkania. S. G. (2) podkreślała, że nie pamięta nic z tego co wyjaśniała „na policji i w sądzie”, zaprzeczała też, by cokolwiek mówiła siostrze męża, gdy ona weszła do mieszkania. Na rozprawie oskarżona wskazywała też, iż Ł. C. nie zadawał ciosów nożem jej mężowi. Podkreślała też swój burzliwy związek z M. G. (1), podczas którego miałby on nadużywać alkoholu oraz znęcać się nad nią, wykazując chorobliwą

**zazdrość.
Zaprzeczała,
by ona
sama miała
podejmować
jakieś akty
agresji
względem
swego
małżonka
kreując
siebie na
ofiara,
która
nieustannie
kochała
swojego
męża
(„bardzo
byłam za
nim, a on
za mną,
stale mu
wybaczałam”).**

**12.W
odniesieniu
do
wyjaśnień
złożonych
na etapie
śledztwa S.
G. (2)
wskazywała,
jakoby nie
mówiła
wówczas
prawdy,
gdyż była
„w szoku”.
Podtrzymała
jednak
twierdzenie,
jakoby Ł. C.
miałby się
szarpać z
jej mężem.**

**13.Odnosząc
się do**

**zarzutu
przestępstwa
popelnionego
na szkodę
P. S.
oskarżona
nie
przyznała
się do niego
wskazując,
że nie jest z
pokrzywdzonym
w żadnym
konflikcie.**

Za
wiarygodne
uznano te
wyjaśnienia
oskarżonej, w
których
przyznała się
ona do
zadania
pokrzywdzonemu
jednego ciosu
nożem z białą
rękojeścią w
klatkę
piersiową,
opisała
poprzedzającą
zadanie ciosu
awanturę
podczas,
której doszło
m.in. do
uderzenia jej
przez M.
G. (1) w
głowę, a także
opisywała
swoją burzliwą
związek z
M. G. (1),
podczas
którego
nadużywał on
alkoholu, a
pomiędzy

małżonkami dochodziło do awantur skutkujących nawet interwencjami policji. W tym zakresie wyjaśnienia S. G. (3) korelowały z pozostałymi dowodami – w szczególności co do związku małżonków G. z zeznaniami licznych świadków i dokumentacją dot. interwencji policji w miejscu zamieszkania małżonków G., zaś co do samego przebiegu zdarzenia – z wyjaśnieniami Ł. C. oraz wynikami sekcji zwłok pokrzywdzonego i opinią biegłego lekarza specjalisty z zakresu medycyny sądowej B. B. (1). W pozostałym zakresie Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom

	oskarżonej (o czym będzie mowa niżej).				
zeznania świadków A. G., i M. G. (2)	<p>Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków A. G. i M. G. (2) – rodzeństwa pokrzywdzonego M. G. (1), którzy przybyli na miejsce zdarzenia bezpośrednio po zadaniu ciosu pokrzywdzonemu, zastając tam oskarżonych oraz konającego pokrzywdzonego.</p> <p>Relacja rodzeństwa M. G. (1) w pełni korelowała ze sobą wzajemnie, zeznaniami sąsiadów – małżonków K. (którzy poinformowali ich o kolejnej już awanturze w mieszkaniu małżonków G.). Co godne podkreślenia – umierający M. G. (1) potwierdził swej siostrze A. G., iż</p>				

sprawcą rany
mu zadanej
była S. G. (2),
zaś
rodzeństwo
M. G. (1)
szczerze
przyznawało
w swych
zeznaniach, iż
M. G. (1) od
wielu już lat
miał problem
z
uzależnieniem
od alkoholu,
zaś opisując
relację
łączyącą
małżonków
G., nie
gloryfikując
swego brata,
przyznawali,
że związek
(...) był
związkiem
toksycznym,
w którym
każda z jego
stron
wyrządzała
krzywdę
drugiej – a
twierdzenia te
były poparte
zrzutami
prowadzonej
korespondencji
z M. G. (1)
(k.371).

Zeznania M.
G. (2) (k.603)
były również
przydatne dla
poczynienia
ustaleń w
zakresie
gróźb

	<p>podpalenia domu P. S., które to groźby oskarżona kierowała wobec pokrzywdzonego nad jeziorem latek 2021r..</p>				
Zeznania P. S.	<p>7.Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego P. S., który precyzyjnie opisał okoliczności kierowania przez S. G. pod jego adresem gróźb podpalenia jego domu. Zeznania pokrzywdzonego cechowały się konsekwencją, logicznością oraz zgodnością z zeznaniami A. G., M. G. (2) i W. G., pozwalając na zanegowanie wyjaśnień oskarżonej zaprzeczającej temuż. Przesłuchanie świadka na rozprawie pozwoliło</p>				

*również na
ustalenie, iż
w
rzeczywistości
cel
działania
podjętego
przez
oskarżoną
G. tzn.
wypowiadania
przez nią
grózb
podpalenia
domu, nie
został
osiągnięty
tzn. u P. S.
nie
powstała
obawa
spełnienia
tejże
groźby
przez S. G..
Do wniosku
takiego
prowadziła
analiza
zeznań
świadka S.,
który
tłumacząc
przyczyny
swojego
telefonu na
policję
bezpośrednio
po
zdarzeniu
wskazywał,
iż uczynił
to z tego
powodu, że
M. i S.
G. (2) byli
w stanie
nietrzeźwości
mając pod
opieką*

**małoletnie
dziecko, a
nie dlatego,
że
oskarżona
groziła mu,
albowiem
sądził „że
ona
żartowała”,
on sam zaś
spął w nocy
następującej
po
zdarzeniu
na dole
domu (a
nie z żoną
na piętrze),
ale tylko
dlatego, że
był pijany.
W
konsekwencji
dzwoniąc
na policję
świadek S.
informował
o
nienależytej
opiece nad
dzieckiem,
a nie o
groźbach
(„nie po to
dzwoniłem”).
Wnioski z
analizy
zeznań
świadka
prowadziły
do podjęcia
przez Sąd
decyzji o
zmianie
kwalifikacji
prawnej
zachowania
S. G. (3) (na
usiłowanie**

	grózb karalnych).				
Zeznania świadków M. K. (1) oraz M. K. (2)	Sąd w całości dał wiarę uznał zeznaniom świadków M. K. (1) i M. K. (2) – sąsiadów małżonków G., którzy słysząc awanturę dobiegająca z ich mieszkania zaalarmowali rodzeństwo M. G. (1) prosząc o podjęcie interwencji. Relacja M. K. (1) i M. K. (2) w pełni korelowała ze sobą wzajemnie oraz zeznaniami A. G. i M. G. (2).				
Zeznania K. G., W. G., D. Ś.	Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań K. G. (syna M. G. (1)) oraz W. G. (bratowej M. G. (1), żony świadka M. G. (2)) oraz D. Ś. (pracodawcy pokrzywdzonego M. G. (1) od sierpnia				

	<p>2021r. do jego śmierci) dot. relacji łączącej małżonków G., które to zeznania korelowały z zeznaniami świadków A. G., M. G. (2) oraz zrzutami prowadzonej korespondencji z M. G. (1) (k.371).</p>				
<p>Zeznania świadka P. P. oraz J. Ż.</p>	<p>Za częściowo wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka P. P. – córki oskarżonej S. G. (3) oraz J. Ż. (byłego partnera S. G. i ojca jej dwojga dzieci – P. i F.). Nie kwestionując bowiem faktu podejmowania nagannych zachowań przez M. G. (1) względem oskarżonej S. G. (3) zauważyć należy, iż relacje P. P. oraz J. Ż. zatajały okoliczności wzajemnych nagannych zachowań S. G. (3)</p>				

względem jej
męża, które
wynikały z
zeznań
szeregu
świadków, ale
również z
zabezpieczonej
korespondencji
M. G. (1)
z członkami
swojej
rodziny.
Podejmowane
przez
świadków P.
P. oraz J. Ż.
próby
przedstawienia
S. G. (3)
wyłącznie
jako ofiary
przemocy
domowej nie
mogły znaleźć
uznania i
musiały
zostać uznane
za próbę
pomocy jej
w zaistniałej
sytuacji
procesowej.
Nadmienić
należy, iż z
dokumentacji
dotyczącej
interwencji
policji w
miejscu
zamieszkania
małżonków
G. wynika
niezbicie, że
przyczyną
tychże
interwencji
było również
zachowanie
nastoletniej

	<p>wówczas P. P. względem oskarżonej S. G. (3) czy też zachowania J. Ż., którego niezmiernie bliskie sąsiedztwo (mieszkanie zajmowane naprzeciwko) i nieustanne „dobre rady” z całą pewnością nie pomagało S. G. (2) w utrzymaniu poprawnych relacji w nowym związku z M. G. (1).</p>				
<p>Zeznania świadka D. R., Zeznania świadka D. K. (2), B. P.</p>	<p>Zeznania funkcjonariuszki Policji D. R. oraz ratowników medycznych D. K. (2) i B. P. uznano za w całości wiarygodne, albowiem w sposób szczegółowy, spójny i logiczny opisali okoliczności przeprowadzenia interwencji i próby dzielenia pomocy w mieszkaniu małżonków</p>				

	<p>G. i ujawnienia rannego M. G. (1), jak również sposób zachowywania się w czasie tej czynności oskarżonej S. G. (3). Okoliczności opisane przez funkcjonariuszy Policji oraz ratowników medycznych w złożonych zeznaniach znalazły pełne potwierdzenie w złożonych do akt dokumentach, zwłaszcza w sporządzonych na miejscu zdarzenia protokołach, jak również w zeznaniach świadków - rodzeństwa M. G. (1).</p>				
<p>Zeznania świadka A. H.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. H. – pracownicy pizzerii, w której w dniu zdarzenia w godzinach wczesno popołudniowych spożywali posiłek oraz piwo małżonkowie</p>				

	<p>G. oraz oskarżony Ł. C., który dosiadł się do nich do stolika. Zeznania świadka H. w pełni korelowały z zabezpieczonym nagraniem z monitoringu lokalu (k.391-392) pozwalając na ustalenie, iż podczas pobytu w owej pizzerii zachowanie żadnego z uczestników późniejszego zdarzenia nie wskazywało na to, by pomiędzy nimi miało dojść do jakiejś scysji.</p>				
<p>Zeznania N. S. (dawniej F.) oraz W. S. (1)</p>	<p>Za wiarygodne, choć przydatne w ograniczonym zakresie Sąd uznał zeznania świadków N. S. (dawniej F.) oraz W. S. (1) – sąsiadów małżonków G. z czasów, gdy zamieszkiwali oni w W..</p>				

	<p>Świadkowie zrelacjonowali liczne kłótnie i awantury dochodzące z lokalu zajmowanego przez małżonków G. oraz posiadane przez siebie informacje dot. relacji panujących w rodzinie S. i M. G. (1). Dodać należy, iż były to informacje pochodzące ze spostrzeżeń własnych oraz w znacznej swej części z relacji S. G. (3), której zdarzało się „wyżalać” N. F..</p> <p>Świadkowie S. nie mieli natomiast jakiegokolwiek wiedzy na temat relacji panujących w małżeństwie oskarżonej w czasie, gdy przeprowadzili się oni z W. do miejscowości O..</p>				
Opinie biegłych	Za w pełni przydatne				

Sąd uznał
opinie
biegłych
psychiatrów i
psychologa
dot. stanu
zdrowia
psychicznego
oskarżonej S.
G. (3) (k.690
oraz ustna
opinia
biegłych
złożona na
rozprawie w
dniu 4
stycznia
2023r.
k.1018-1020)
i oskarżonego
Ł. C. (k.660)
oraz opinię
biegłego
lekarza
specjalisty
medycyny
sądowej B.
B. (1) dot.
obrażeń ciała
ujawnionych
u S. G. (3)
oraz M. G.
(1) (opinie
pisemne
k.109b-109f,
163, 252-254,
316-319, 641).

**Opinie
biegłych
dot. stanu
zdrowia
psychicznego
oskarżonych
S. G. (3)
i Ł. C.
były jasne,
rzeczowe i
wyczerpujące,
wolne od**

**wewnętrznych
sprzeczności,
uwzględniaty
całokształt
materiału
dowodowego
dostępnego
w sprawie,
a nadto
sporządzone
zostały w
oparciu o
osobiste
spostrzeżenia
biegłych
poczynione
w toku
badania
oskarżonych.
Zarówno
wiedza, jak
i
doświadczenie
zawodowe
powołanych
biegłych
psychiatrów
i
psychologa
nie budziły
żadnych
wątpliwości.
Również
zresztą
strony nie
kwestionowały
kompetencji
biegłych,
czy
trafności
wniosków
sformułowanych
w opinii.
Opinie
biegłych
pozwoliły
na
ustalenie
stanu
poczytalności**

**każdego z
oskarżonego
in tempore
criminis.**

Niezwykłe przydatna okazała się również opinia biegłego lekarza z zakresu medycyny sądowej B. B. (1), a dotyczące obrażeń ciała odniesionych przez pokrzywdzonego M. G. (1) oraz przyczyn jego śmierci, a także ujawnionych obrażeń ciała S. G. (3). Te opinie również cechowała rzeczowość, jasność, brak wewnętrznych sprzeczności, uwzględniały one całokształt materiału dowodowego. Opinie te pozwoliły na ustalenie, jakich dokładnie obrażeń ciała doznał pokrzywdzony M. G. (1) i jaki był

mechanizm
ich
powstania.
Opinie te
pozwoliły na
zweryfikowanie
różnych
wersji
zdarzeń
przedstawianych
w
wyjaśnieniach
przez
oskarżoną S.
G. – w
szczególności
na
wykluczenie
tej ich wersji,
w której
podjęła ona
próbę
obciążenia Ł.
C. zadaniem
śmiertelnego
ciosu nożem
(co zostało
wykluczone
po
stwierdzeniu
jednego
jedynie
kanału rany,
a nie dwóch)
czy tej ich
wersji, w
której
wskazywała
ona na
„nadzianie
się” M. G.
(1) na nóż
(co również
został
wykluczone
przez biegłego
na podstawie
przebiegu
kanału rany).

Dowody z dokumentów	Dowody z dokumentów w postaci: protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z materiałem poglądowym (k.6-9, 10-27); protokół oględzin ciała oskarżonych wraz z materiałem poglądowym (k.31-38, 52-65); protokoły zatrzymania (k.136-137, 139-140); protokoły badania stanu trzeźwości (k.50, 51, 121, 129); nagrania z monitoringu pizzerii (k.245, 391-392), wywiady środowiskowe (k.311-312, 561-562); informacje dot. interwencji policyjnych (k.351-352), zabezpieczonych zrzutach korespondencji M. G. (1) z członkami jego rodziny				
---------------------	--	--	--	--	--

(k.371, 381-384, 489-497), protokołu oględzin noży wraz z dokumentacją fotograficzną (k.598-602, 713), kart karnych (k.141-142, 727) uznano za wiarygodne i w pełni przydane dla sprawy, albowiem zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez obowiązujące przepisy. Brak było podstaw ku temu, aby podważyć ich autentyczność, czy też prawdziwości zawartych w nich twierdzeń. Dokumenty te nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron

	procesowych, a i z urzędu nie ujawnił się ku temu żaden powód.					
2.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>						
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2						
	Wyjaśnienia S. G. (3)	W pozostałym (innym niż wyżej opisanym) zakresie wyjaśnienia S. G. (3) Sąd uznał za niewiarygodne, albowiem cechowały się one niestabilnością i niespójnością wewnętrzną, częściowo wręcz raziły sprzecznością z zasadami logicznego rozumowania,				

a nade
wszystko
pozostawały
w
sprzeczności z
zeznaniem
świadków
oraz
wynikami
sekcji zwłok
pokrzywdzonego
i opinią
biegłego
lekarza
specjalisty z
zakresu
medycyny
sądowej B. B.
(2).

I tak
twierdzenia
formułowane
przez
oskarżoną G.,
jakoby poza
przyznawanym
przez nią
ciosem nożem
zadany
osobiście
przez nią
pokrzywdzonemu
M. G. (1),
miałby zostać
zadany inny
jeszcze cios w
klatkę
piersiową, a
mianowicie
cios zadany
nożem z
czarną
rękojeścią
przez Ł. C. (po
uprzednim
założeniu
przez niego
gumowych
rękawiczek)

były
twierdzeniami
sprzecznymi
nie tylko z
wyjaśnieniami
Ł. C., ale
również z
wynikami
sekcji zwłok
pokrzywdzonego
(z której
oczywiście
wynikała
jedynie jedna,
a nie kilka
ran kłutych
zadanych
pokrzywdzonemu),
a także z
wynikami
ogłędzin
zabezpieczonych
na miejscu
zdarzenia
noży
(k.598-602 –
wyłącznie na
nożu z białą
rękojeścią
ujawniono
zabrudzenie
krwią). W
sytuacji
ujawnienia na
ciele
pokrzywdzonego
jedynie jednej
rany kłutej
za oczywiście
niewiarygodne
uznać
należało
twierdzenia S.
G. (3), jakoby
poza ciosem
zadany
przez nią
samą drugi
cios nożem

miałby zadać
Ł. C..

Sąd nie dał
również wiary
wyjaśnieniom
S. G. (3)
jakoby cios
przez nią
zadany
miałby być
lekki –
twierdzenie
takie
pozostawało
w opozycji
do opinii
biegłego
lekarza z
zakresu
medycyny
sądowej,
który
analizując
kanał rany
jednoznacznie
ocenił, iż siła
ciosu musiała
być znaczna.

Pomijając już
nawet fakt
sformułowania
przez
oskarżoną
tezy o
rzekomym
samodzielnym
„nadzianiu
się” przez M.
G. (1) na
nóż dopiero
na rozprawie
(w opozycji
do
wcześniejszych
wyjaśnień
oskarżonej)
stwierdzić
należało, że

możliwość
taka została
kategorycznie
wykluczona.
Przesłuchiwany
na rozprawie
biegły B. B. (1)
wprost ocenił
na podstawie
kanału rany
stwierdzonej
u
pokrzywdzonego,
iż taka wersja
przedstawiona
przez S. G.
nie koreluje
z przebiegiem
kanału rany.

Za
niewiarygodne
Sąd uznał
wyjaśnienia
S. G. (3),
w których
opisując swój
związek z
M. G. (1)
kreowała ona
siebie
wyłącznie na
ofiara
swojego męża
– alkoholika i
tyrana.

Wprawdzie
okoliczność ta
nie miała
większego
znaczenia dla
rozstrzygnięcia
sprawy,
niemniej
podkreślenia
wymaga, iż
zeznania
części
świadków
(np. M. C.

(1), K. C. –
wskazujących,
iż podczas
awantur S. G.
(2) nie była
jedynie osobą
atakowaną,
ale również
kierowała
wobec M. G.
(1) wyzwiska
i wulgaryzmy,
a nawet
groźby
zabójstwa;
rodzeństwa
M. A. g., M.
G. (2), jego
syna – K.
G., bratowej
– W. G.),
informacje
dot.
interwencji
funkcjonariuszy
policji w
miejscu
zamieszkania
małżonków
G. (k.351-352,
z której
wynika, iż
przyczyną
tychże
interwencji
było
zachowanie
wszystkich
członków
rodziny – w
tym
nastoletniej
córką S. P. P.,
a także byłego
konkubenta
oskarżonej –
zamieszkującego
naprzeciwko
J. Ż.), czy też
zabezpieczone

w sprawie
zrzuty
korespondencji
M. G. (1)
z członkami
jego rodziny
(vide: k.371)
były
dowodami
wskazującymi,
iż tak
jednostronnie
nakreślony
przez
oskarżoną S.
G. i członków
jej najbliższej
rodziny obraz
relacji
panujących w
małżeństwie
G. nie
odzwierciedlał
rzeczywistego
stanu rzeczy,
albowiem S.
G. (2) również
zachowywała
się względem
swego męża
w sposób
naganny –
używała
wobec niego
wulgaryzmów,
dopuszczała
się
rękoczynów
(vide: k.371)
oraz gróźb, a
nawet
kontrolowała
korespondencję
M. G. (1).
W tej sytuacji
wyjaśnienia
S. G. (3)
musiały
zostać uznać
za

niewiarygodne i zmierzające jedynie do przedstawienia jej w lepszym świetle na użytek niniejszej sprawy karnej.

Sąd odmówił również wiary wyjaśnieniom oskarżonej w części, w której zaprzeczyła ona sformułowaniu gróźb wobec P. S.. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej pozostawały w rażącej sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego P. S., ale również zeznaniami świadków A. G. i M. G. (2), które to zeznania uzupełniały się wzajemnie tworząc spójny obraz rzeczywistości. Podkreślić też należy, iż w sprawie nie ujawniono jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby

		wskazywać, iż P. S. miałby jakikolwiek interes w kłamliwym pomawianiu oskarżonej.			
Zeznania świadków M. C. (2), A. C., E. C., M. S. (1), W. S. (2), M. C. (1), K. C., D. K. (1) N. M., M. S. (2)	Za nieprzydatne z uwagi na ich treść Sąd uznał zeznania świadka M. C. (2) (brata oskarżonego Ł. C., k.995-996 w zw. z 84-85), A. C., E. C., M. S. (1), W. S. (2), M. C. (1), K. C. (sąsiadów małżonków G. k.84-85; k.211-212; 359; 361; 372-373; 375), D. K. (1) (k.93 – taksówkarza, który przywiózł oskarżonych do miejsca zamieszkania małżonków G.), N. M. (byłej małżonki M. G. (1) k.379) oraz M. S. (2) (byłego współpracownika M. G. (1) k.482).				

3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU						
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony				
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	S. G. (2) – zbrodnia z art.148§1 k.k. przypisana w pkt.1 części rozstrzygającej wyroku			
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej						
7.Okoliczności zaistniałego czynu zarzuczonego oskarżonej w akcie oskarżenia, a także wnioski z przeprowadzonego postępowania dowodowego doprowadziły do jednoznacznego ustalenia, że wina oskarżonej S. G. (3) nie budzi żadnych						

wątpliwości
i została
w pełni
wykazana,
a polega
na tym, że
w dniu 30
października
2021r. w
miejscowości
O.,
działając w
zamiarze
bezpośrednim
pozbawienia
życia
swojego
małżonka
M. G. (1)
dokonała
jego
zabójstwa
w ten
sposób, że
zadała mu
uderzenie
nożem w
okolice
lewej
strony
klatki
piersiowej
powodując
ranę kłutą
o kanale
przebiegającym
od lewej
do prawej
i od góry
ku dołowi
uszkadzając
worek
osierdziowy
oraz
przenikającej
przez
przednią
ścianę
prawej
komory

serca, co spowodowało tamponadę worka osierdziowego oraz masywne krwawienie do obu jam opłucnowych - co skutkowało zgonem M. G. (1). Tym samym oskarżona została uznana za winną zbrodni z art.148§1 k.k.

Przestępstwo z art.148§1 k.k. ma charakter materialny (skutkowy), co oznacza, że dla przypisania sprawcy skutku w postaci śmierci człowieka niezbędne jest wykazanie istnienia związku przyczynowego między ustalonym, nagannym zachowaniem sprawcy a szkodliwym skutkiem w

postaci
śmierci
człowieka (V.
Konarska-
Wrzosek,
Kodeks
karny.
Komentarz,
Lex 2018, do
art. 148 k.k.).
W poddanym
osądowi
przypadku
biegły z
zakresu
medycyny
sądowej po
przeprowadzeniu
ogłędzin
zewnętrznych
i sekcji zwłok
M. G. (1)
jednoznacznie
wskazał, że
zmarł on
na skutek
doznanej rany
klutej
uszkodzającej
worek
osierdziowy
oraz
przenikającej
przez
przednią
ścianę prawej
komory serca,
co
spowodowało
tamponadę
worka
osierdziowego
oraz masywne
krwawienie
do obu jam
opłucnowych.
Z kolei z
uznanej za
wiarygodną
części

wyjaśnień samej oskarżonej S. G. (3), ale także z wyjaśnień obecnego na miejscu zdarzenia Ł. C. wynikało niezbicie, iż to oskarżona zadała pokrzywdzonemu ów jedyny cios nożem (zabezpieczonym w sprawie nożem z białą rękojeścią) doprowadzając do powstania u pokrzywdzonego wspomnianych obrażeń skutkujących jego śmiercią. W konsekwencji przyjąć należało, że pomiędzy zachowaniem S. G. (3) a skutkiem w postaci śmierci M. G. (1) zaistniał bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy warunkujący skuteczne uznanie jej sprawstwa za zbrodnię z art.148§1 k.k..

Przechodząc w tym miejscu do prawnokarnej oceny opisywanego zachowania oskarżonej pod kątem znamienia strony podmiotowej zbrodni z art.148§1 k.k. wskazać należy, iż zgromadzony w toku procesu materiał dowodowy pozwolił na poczynienie niewątpliwych ustaleń, iż oskarżona działała w sposób umyślny z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego M. G. (1). Dla oceny strony podmiotowej zabójstwa konieczna jest analiza przesłanek przedmiotowych, zarówno sposobu działania sprawcy (rodzaj i rozmiar użytego

narzędzia,
ilość uderzeń,
siłę, z jaką
ciosy zostały
zadane,
umiejscowienie
ciosów,
przebieg
rany), a także
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, jego
dotychczasowy
tryb życia,
pobudki,
motywy
działania,
stosunki
panujące
między
sprawcą a
pokrzywdzonym,
tło zajścia,
zachowanie
się przed i po
popelnieniu
czynu (M.
Budyń-Kulik
[w:] M.
Mozgawa
[red.] Kodeks
karny.
Komentarz
aktualizowany,
Lex 2021, do
art. 148 k.k.;
wyrok Sądu
Apelacyjnego
w Gdańsku
z dnia 7
listopada
2013 roku, II
AKa 349/13,
Legalis nr
747044;
wyrok Sądu
Apelacyjnego
w Warszawie
z dnia 8

września 2017 roku, II AKa 195/17, Legalis nr 1683474; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 lutego 2019 roku, II AKa 2/19, Legalis nr 2146911). Za przyjęciem, iż S. G. (2) działała z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia M. G. (1) niewątpliwie wskazuje przede wszystkim uderzenie pokrzywdzonego nożem w klatkę piersiową ze znaczną siłą. Bynajmniej nie trzeba bowiem posiadać żadnej szczególnej wiedzy medycznej, aby wiedzieć, iż okolice klatki piersiowej są szczególnie wrażliwe na urazy częścią ludzkiego ciała, ani też żadnej szczególnej

wiedzy technicznej, by stwierdzić, że nóż o parametrach takich jak zabezpieczony w sprawie stanowi niebezpieczne narzędzie, które ze względu na swoją budowę w przypadku zadania nim ciosu w klatkę piersiową nie tylko może spowodować, ale powoduje poważne dla zdrowia i życia obrażenia. Dodatkowo tylko wspomnieć należy, iż w żadnym momencie swego bezprawnego działania względem pokrzywdzonego oskarżona bynajmniej nie zreflektowała się i nie podjęła jakichkolwiek konkretnych kroków celem udzielenia mu pomocy – oczywistym jest, że sam płacz taką

pomocą
bynajmniej
niej jest.
Mając na
względzie
powyższe nie
może być
wątpliwości
co do tego,
że S. G. (2)
podejmując
działania
zmierające
do
pozbawienia
życia
pokrzywdzonego
działała z
zamiarem
bezpośrednim
– doskonale
zdawała sobie
sprawę
(pomimo
spożytego
alkoholu) ze
znaczenia
podejmowanego
względem
pokrzywdzonego
działania w
postaci
zadania mu
ciosu nożem
w klatkę
piersiową. O
ile zatem
ów zamiar
bezpośredni
był
jednocześnie
zamiarem
nagłym
(powstałym
na skutek
awantury
pomiędzy
oskarżoną a
pokrzywdzonym)
to Sąd nie

niał żadnych wątpliwości, iż S. G. (2) chciała pozbawić życia swojego małżonka M. G. (1), a tym samym wypełniła również znamię strony podmiotowej zbrodni z art.148§1 k.k., działając w sposób umyślny z zamiarem bezpośrednim.

Marginalnie tylko (kwestia ta nie była bowiem podnoszona przez jakąkolwiek ze stron, a oskarżona w ostatecznej wersji swych wyjaśnień utrzymywała, że pokrzywdzony sam „nadział” się na nóż) Sąd pragnie należy, iż w rozpatrywanym przypadku brak było podstaw, aby działanie podjęte przez oskarżoną w czasie zdarzenia postrzegać

jako działanie
w warunkach
obrony
koniecznej.
Zgodnie z
przepisem
art.25§1 k.k.,
nie popełnia
przestępstwa,
kto w obronie
koniecznej
odpiera
bezpośredni,
bezprawny
zamach na
jakikolwiek
dobro
chronione
prawem.
Warunkiem
przyjęcia
obrony
koniecznej
jest działanie
w zamiarze
odparcia
zamachu, co
zakłada
świadomość
zaistnienia
bezpośredniego
i
bezpawnego
zamachu oraz
chęć obrony
zaatakowanego
dobra – skoro
oskarżona
zaprzeczyła
ostatecznie w
ogóle, by to
ona zadała
cios
pokrzywdzonemu,
nie sposób
wnioskować,
by zadając
cios nożem M.
G. (1) miała
ona działać w

celu odparcia jakiegos ataku.					
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postepowania zgodna z zarzutem	5	L. C. – występ z art.162§1 k.k. przypisany w pkt.5. części rozstrzygającej wyroku		
Zwięzle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej					
Zgodnie z art.162§1 k.k. odpowiedzialności podlega ten, kto człowiekowi znajdującemu się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie udziela pomocy, mogąc jej udzielić bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego					

uszczerbku na zdrowiu.
Ochrona życia lub zdrowia ludzkiego wymaga więc nie tylko powstrzymania się od działań, które mogłyby te dobra zniszczyć lub narazić na niebezpieczeństwo, lecz także aktywności w tych wszystkich wypadkach, gdy życiu lub zdrowiu ludzkiemu grozi niebezpieczeństwo, aktywności zmierzającej do uchylenia tego niebezpieczeństwa.
Przestępstwo określone w art.162§1 k.k. jest typowym przestępstwem formalnym z zaniechania - odpowiedzialność karna związana jest z samym niewykonaniem ciążącego na sprawcy obowiązku.
Obowiązek ten ma charakter powszechny i dotyczy

każdego, kto znalazł się w sytuacji bezpośredniego niebezpieczeństwa dla życia innego człowieka lub ciężkiego uszczerbku na jego zdrowiu.

W realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że Ł. C. był naocznym świadkiem zadania przez S. G. ciosu nożem M. G. (1) w klatkę piersiową, po którym to ciosie pokrzywdzony przewrócił się, ale jeszcze żył. Ł. C. niewątpliwie miał więc świadomość, że ugodzony nożem w klatkę piersiową M. G. (1) znajduje się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia, a mimo to nie podjął wówczas żadnych działań celem

udzielenia
pomocy M.
G. (1) -
niewątpliwie
zaś mógł on
jej udzielić
bez narażenia
siebie samego
ani też innej
osoby na
takie samo
niebezpieczeństwo.

W
szczególności
Ł. C. nie
podjął
żadnych
działań celem
wezwania
służb
ratunkowych
czy choćby
powiadomienia
osoby
posiadającej
taką
możliwość.

Podkreślić
należy, iż dla
bytu
przestępstwa
z art.162§1
k.k.

dokonanego
przez Ł. C.
nieistotne jest
nawet to,
czy działanie,
którego
oskarżony
zaniechał,
rzeczywiście
przyniosłoby
ratunek M.
G. (1) -
decydujące
jest bowiem
to, że
oskarżony C.
widząc

<p>zagrożenie dla życia M. G. (1) nie podjął jakichkolwiek dostępnych mu środków mogących uchylić lub choćby pomniejszyć to zagrożenie.</p>						
#	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>	2	<p>S. G. (2) - występki z art.13§1 k.k. w zw. z art.190§1 k.k. przypisany w pkt.2. części rozstrzygającej wyroku</p>			
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>						
<p>Zgodnie z art.190§1 k.k. przestępstwo popełnia ten, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że</p>						

będzie
spełniona.
Przestępstwo
groźby
karalnej godzi
w wolność
człowieka w
sferze
psychicznej
(wolność od
strachu,
zastraszenia),
jego treścią
jest groźenie
innej osobie
popelnieniem
przestępstwa
na jej szkodę
lub szkodę
osoby
najbliższej.
Oznacza to, że
nie wypełnia
znamion tego
przestępstwa
groźenie innej
osobie
popelnieniem
wykroczenia
lub innym
naruszeniem
prawa,
choćby
dotkliwym
dla
pokrzywdzonego.
Dla bytu
przestępstwa
groźby
karalnej nie
jest istotny
rodzaj
przestępstwa,
którego
popelnieniem
sprawca grozi
ani cel, w
jakim to
czyni, a nawet
rzeczywisty

zamiar
spełnienia
groźby.
Groźba
karalna może
być wyrażona
przez każde
zachowanie
się sprawcy
(zapowiedź
słowna,
zawarta w
piśmie,
wyrażona
gestem, np.
mierzeniem z
broni palnej
itp.), jeżeli
uzewnętrznia
ono w sposób
niewątpliwy
groźbę
popelnienia
przestępstwa
(vide: wyrok
SN z dnia
24 sierpnia
1987r., I KR
225/87,
OSNKW
1988, nr 3,
poz. 21).
Warunkiem
przestępności
czynu jest,
aby groźba
wzbudzała
uzasadnioną
obawę, że
będzie
spełniona
(pozwala to
wyliminować
z zakresu
karalności
groźby,
których nikt
rozsądny nie
potraktowałby
poważnie

(groźby dla żartu, ośmieszenia osoby naiwnej, dokuczania partnerowi podczas kłótni małżeńskiej itp.) - jest to więc przestępstwo materialne, przy czym stan uzasadnionej obawy osoby zagrożonej należy traktować jako skutek. Jeżeli groźba nie wzbudziła uzasadnionej obawy, a sprawca do jej wywołania bezpośrednio zmierzał, zachodzi usiłowanie popełnienia tego przestępstwa.

Odnosząc te uwagi ogólne do realiów niniejszej sprawy przypomnieć należy, iż podczas kłótni z P. S., znajdująca się wówczas pod wpływem alkoholu oskarżona S.

G. (2)
skierowała
pod jego
adresem
groźbę
zniszczenia
jego domu
poprzez jego
podpalenie.
Kierując takie
słowa pod
adresem
pokrzywdzonego

S. G. (2)
niewątpliwie
podjęła więc
działania
celem
wywołania u
P. S. obawy
– strachu, że
może dojść do
zrealizowania
takiej groźby.
Jak wynikało
jednak z
zeznań P. S.
nie do końca
potraktował
on groźby

S. G. (3)
poważnie –
dobitnie
świadczył o
tym fakt,
że dzwoniąc
następnie na
policję i
żądając
interwencji
uczynił on
to wyłącznie
dlatego, że
małżonkowie
G. byli
wówczas w
stanie
nietrzeźwości
mając pod
opieką

małoletnie
dziecko (5-
letniego syna
S. G. (3)),
a nie dlatego,
że S. G.
(2) zagroziła
mu spaleniem
domu. Te
słowa bowiem
P. S.
potraktował
bowiem
raczej jako
belkot pijanej
kobiety, która
nie
kontrolując
swego
zachowania
mówi różne
rzeczy.

W
konsekwencji
w ocenie Sądu
zasadne było
dokonanie
zmiany
kwalifikacji
prawnej oraz
opisu
przestępstwa
przypisanego
S. G. (2) i
przyjęcie, iż
jej
zachowanie -
groźba
wypowiadana
pod adresem
P. S. nie
wzbudziła w
nim
uzasadnionej
obawy, przy
czym skoro
oskarżona do
jej wywołania
bezpośrednio

zmierzała, to doszło do usiłowania popełnienia przestępstwa z art.190§1 k.k..						
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania					
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania						

#	3.4. Umorzenie postępowania					
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania						

#	3.5. Uniewinnienie					
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy						

prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia						
-----	-----					
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie						
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności			
S. G. (2), Ł. C.	1, 2, 3, 5	1, 2, 3, 5	Uznając winę oskarżonej S. G. (3) co do przestępstw przypisanych jej w pkt.1. oraz 2. części rozstrzygającej wyroku, a oskarżonego Ł. C. co do przestępstwa przypisanego mu w pkt.5. części rozstrzygającej wyroku, Sąd przystąpił do wymierzenia każdemu z oskarżonych			

odpowiedniej
i
sprawiedliwej
kary,
adekwatnej
do stopnia
zawinienia,
społecznej
szkodliwości
każdego z
popęlnionych
czynów, a
także
uwzględniając
cele
zapobiegawcze
i
wychowawcze,
jakie kara
winna
osiągnąć w
stosunku do
danego
oskarżonego
oraz warunki
i właściwości
osobiste
sprawcy.
Ponadto
orzeczona
kara powinna
spełniać rolę
w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa,
a Sąd
wymierzając
karę, miał
na uwadze
także zasady
prewencji
ogólnej.
Jednocześnie
Sąd baczył
jednak, by
wymierzona
kara
uwzględniała

motywację i sposób zachowania, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na oskarżonym obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa. Ponadto Sąd, wymierzając karę – zgodnie z dyspozycją art.53§2 k.k. – uwzględnił także właściwości i warunki osobiste oskarżonego, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Przy wymiarze kary Sąd, kierując się dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art.53 k.k. oraz art.115§2 k.k. miał na uwadze tak okoliczności obciążające jak i łagodzące

dotyczące
oskarżonego.

I tak,
okolicznościami
obciążającymi
były:

a) co do
oskarżonej S.
G. (3):

- **co do
zbrodni
zabójstwa
M. G.
(1) fakt,
iż
dopuściła
się go
ona
działając
w
zamiarze
bezpośrednim,
co
wskazuje
na
zdecydowanie
wyższy
stopień
jej
zawinienia,
niż w
przypadku
czynu
zdziałanego
w
zamiarze
ewentualnym;**
- **co do
każdego
z
przestępstw
przypisanych
oskarżonej
-
działanie
oskarżonej
w**

**stanie
nietrzeźwości
(co
zgodnie
z
orzecznictwem
Sądu
Najwyższego
– jako
że
alkohol
jest
często
czynnikiem
kryminogennym**

**–
stanowić
powinno
zawsze
okoliczność
obciążającą
- vide:
wyrok
Sądu
Najwyższego
z dnia
15
listopada
1974r.,
sygn.
akt V
KR
315/74,
OSNKW
1975/2/24),**

- właściwości
osobiste
oskarżonej
przejawiające
się
skłonnością
do
nadużywania
alkoholu**
- negatywną
opinię
środowiskową.**

b) co do
oskarżonego
Ł. C.:

- dotychczasowa
karalność
oskarżonego
za
przestępstwa
- działanie
oskarżonego
w stanie
nietrzeźwości
- właściwości
osobiste
oskarżonego
– jego
uzależnienie
od
alkoholu.

Okolicznościami
łagodzącymi
były:

a) co do
oskarżonej S.
G. (3):

- jej
wcześniejsza
niekaralność
za
przestępstwa,

- co do
zbrodni
zabójstwa -
działanie z
zamiarem
nagłym, który
nosi niższy
stopień winy
- stan woli
oskarżonej
trwał krótko,
był to
raptowny
impuls jej

woli, w
którym
znaczącą rolę
odegrały
elementy
emocjonalne,

**- co do
przypisanego
występku z
art.13§1
k.k. w zw.
z art.190§1
k.k. - fakt,
iż
zachowanie
oskarżonej
„zatrzymało
się” na
etapie
usiłowania
- ten
swoisty
„deficyt”
powinien
być
uwzględniony
przy
wymiarze
sprawcy
kary i
dlatego
kara
wymierzona
za
usiłowanie
popelnienia
przestępstwa
powinna
być w
zasadzie
niższa niż
za
dokonanie
przestępstwa.**

b) co do
oskarżonego
Ł. C.:

- postawa procesowa oskarżonego, który szczerze przyznał się do winy, nieklamany żal z powodu popełnionego czynu wyrażany przez niego w toku całego procesu, jak również okazanie skruchy; w orzecznictwie zgodnie wszak przyjmuje się, że pełne i konsekwentne przyznanie się do winy oraz szczera skrucha zawsze powinny wpływać łagodząco na wymiar kary (vide: m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2005 r., sygn. akt IV KK 160/05, LEX nr 157196; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 lutego 2007r., sygn. akt II AKa 171/06, LEX nr 269349;

wyrok Sądu
Apelacyjnego
w Krakowie
z dnia 24
czerwca
2009r., sygn.
akt II AKA
116/09, LEX
nr 530766),

- pozytywna
opinia w
miejscu
zamieszkania

W
konsekwencji
tych
okoliczności
Sąd
wymierzył
oskarżonym
następujące
kary:

a) oskarżonej
S. G. (2):

- za
zbrodnię
z
art.148§1
k.k.
przypisaną
w pkt.1.
części
rozstrzygającej
wyroku
karę 8 lat
pozbawienia
wolności,

- za
występek
z art.13§1
k.k. w
zw. z
art.190§1
k.k.
przypisany
w pkt.2.

części
rozstrzygającej
wyroku
karę 1
miesiąca
pozbawienia
wolności.

b) **co do
oskarżonego
Ł. C. za
występek z
art.162§1
k.k.
przypisany
w pkt.5.
części
rozstrzygającej
wyroku
wymierza
mu karę
1 roku i
1 miesiąca
pozbawienia
wolności.**

Z uwagi na
zachodzący
zbieg realny
przestępstw
przypisanych
oskarżonej S.
G. (2) na
podstawie
art.85§1 k.k.
oraz art.86§1
k.k. Sąd
wymierzył
oskarżonej
karę łączną 8
lat
pozbawienia
wolności. Za
takim
wymiarem
kary łącznej
(zastosowaniem
zasady
absorpcji)
przemawiała

w ocenie Sądu znaczna zbieżność czasowa przestępstw przypisanych oskarżonej oraz swoista dysproporcja wagi zbrodni zabójstwa i występku usiłowania gróźb karalnych przypisanych oskarżonej.

W ocenie Sądu wymierzone oskarżonym kary są sprawiedliwe i adekwatne do popełnionych przez oskarżonych przestępstw. Niestety każdego z oskarżonych należy uznać za osobę zdemoralizowaną i wymagającą oddziaływania resocjalizacyjnego w warunkach izolacji penitencjarnej.

W odniesieniu do kar wnioskowanych przez oskarżyciela publicznego

podkreślić
należy, iż
w poddanym
osądowi
przypadku
wnioskowane
przez
oskarżyciela
publicznego
kary dla
oskarżonej S.
G. (3) (15 lat
pozbawienia
wolności oraz
6 miesięcy
pozbawienia
wolności,
kara łączna
15 lat i
3 miesiące
pozbawienia
wolności) –
w świetle
powyżej
opisanych
okoliczności
– byłyby
karami rażąco
surowymi,
które nie
uwzględniałyby
należycie
zachodzących
w sprawie
okoliczności
łagodzących.
W ocenie
Sadu
wymierzona
oskarżonej S.
G. (2) kara
łączna 8 lat
pozbawienia
wolności z
pewnością
pozwoli na
skuteczne
przeprowadzenie
wobec niej
procesu

resocjalizacji i ukierunkowanie jej na przestrzeganie porządku prawnego w przyszłości. Jednocześnie kara ta spełni swoją funkcję w zakresie prewencji generalnej, albowiem jest ona wyraźnym sygnałem dla społeczeństwa, iż popełnianie przestępstw spotyka się ze stanowczą i adekwatną reakcją.

W odniesieniu do Ł. C. wnioskowana przez Prokuratora kara o 2 miesiące wyższa niż orzeczona przez Sąd w uzasadnianym wyroku w sposób nieuzasadniony abstrahuje od faktu, iż przestępstwo z art.162§1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do zaledwie 3 lat,

			<p>a obecnie – wobec sprawowania przez oskarżonego opieki nad chorą matką nie jest konieczne ani celowe, by oskarżony powracał do zakładu karnego na jeszcze ponad 2 miesiące (uwzględniając czas zaliczonego na poczet kary tymczasowego aresztowania).</p>			
S. G. (2),	4	4	<p>7.Wobec ustalenia, iż zabezpieczony w sprawie nóż z białą rękojeścią posłużył oskarżonej S. G. (2) do dokonania zabójstwa M. G. (1) na podstawie art.44§2 k.k. Sąd orzekł jego przepadek (pkt.4. części rozstrzygającej wyroku).</p>			
S. G. (2),	5	5	<p>Kierując się treścią</p>			

Ł. C.			<p>art.63§1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności zaliczono im okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie, a mianowicie:</p> <ul style="list-style-type: none"> • S. G. (2) od godz. 22.30 dnia 30 października 2021r. i nadal, • Ł. C. od godz. 20.30 dnia 30 października 2021r. do godz.16.40 dnia 8 listopada 2022r.. 			
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU						
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do	Przytoczyć okoliczności			

		przypisanego czynu			
6. inne zagadnienia					
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę					
7. KOsztu procesu					
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności				
7	7.0 wynagrodzeniu				

	<p>obrońcy z urzędu oskarżonej S. G. (3) – adw. A. Ł. orzeczono na podstawie §4 ust.2, §17 ust. 5 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz A. Ł. kwotę 1.080 zł + VAT, uwzględniając nakład pracy obrońcy oraz działania podjęte celem rozstrzygnięcia sprawy.</p>				
8	Mając na uwadze fakt wymierzenia				

	oskarżonym bezwzględnych kar pozbawienia wolności oraz ich sytuację finansową zwolniono oskarżonych z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych wynikłych na skutek przeprowadzonego przeciwko nim postępowania karnego.				
7. Podpis					
P., dnia 18 stycznia 2023r. sędzia Tomasz Borowczak (spr.) sędzia Izabela Dehmel					

Zarządzenie / proszę:

- 1) Odnotować w kontrolce uzasadnień
- 2) Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - obrońcy oskarżonej S. G. (3) - adw. A. Ł.
 - prokuratorowi
- 3) za 14 dni z lub z apelacją

P., 18 stycznia 2023r.

Sędzia Tomasz Borowczak

a J. Hanna Jurkowska Przemysław Nitschke